

Zielona Góra, dnia 12 września 2017 r.

SKO-3741/184-S/17
SAMORZĄDOWE
KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
Al. Niepodległości 7, tel. 068 327 14 50
45-018 ZIELONA GÓRA
NIP 973-04-38-239

Decyzja

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Zielonej Górze w składzie:

Przewodniczący: Waldemar Pakulski (spr.)

Członkowie: Małgorzata Buczkowska

Jacek Kochaniak

po rozpatrzeniu na posiedzeniu w dniu 12 września 2017 r. sprawy z wniosku W S o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza L z dnia marca 2011 r. nr sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni wiatrowych zlokalizowanych na działce oznaczonej numerem ewidencyjnym obręb D gmina L działając na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1659, ze zm.), art. 156 § 1, art. 157 Kodeksu postępowania administracyjnego, z uwzględnieniem art. 71 ust. 2 pkt. 1, art. 74 ust. 1, art. 75 ust. 1 pkt 4, ust. 3, art. 77 ust. 1, ust. 4 pkt 1, art.78 ust. 1, art. 79 ust. 1, art. 80 ust. 1, art. 81 ust. 1, art. 82 ust. 1 i 3, art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, ze zm.), § 3 ust. 1 pkt. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. z 2004 r. Nr 257, poz. 2573, z późn. zm.)

orzeka:

odmówić stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza L z dnia marca 2011 r. nr w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni wiatrowych zlokalizowanych na działce oznaczonej numerem ewidencyjnym obręb D gmina L .

UZASADNIENIE

Działając na podstawie art. 71 ust. 2 pkt. 1, art. 72, art. 75 ust. 1 pkt. 4, ust. 3, art. 77 ust. 1, art.78 ust. 1, art. 80 ust. 1, art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (zwanej dalej ustawą), § 3 ust. 1 pkt. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem

przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, po rozpatrzeniu wniosku z dnia maja 2009 r. G

Sp. z o.o. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni wiatrowych zlokalizowanych na działce oznaczonej numerem ewidencyjnym obręb

D gmina L po przeprowadzeniu postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, decyzją z dnia marca 2011 r. nr Burmistrz L ustalił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni wiatrowych zlokalizowanych na działce oznaczonej numerem ewidencyjnym obręb

D: gmina L .

W decyzji organ określił:

1. Rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia, które polega na budowie elektrowni wiatrowych zlokalizowanych na działce oznaczonej numerem obręb D: gmina L , powiat , województwo Teren, na którym usytuowane jest przedsięwzięcie nie jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.
2. Inwestycja nie będzie realizowana w obszarach cennych zbiorowisk roślinnych, także siedlisk ptaków i zwierząt. Obszary chronione N nie leżą w bezpośrednim sąsiedztwie planowanej inwestycji i znajdują się poza zasięgiem jej oddziaływania.

Warunki realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia w wariantcie 2a, w szczególności:

- a) w celu ograniczenia uciążliwości hałasowej prace budowlane należy prowadzić w porze dziennej (w godzinach od 6:00 do 22:00);
- b) w celu eliminacji zagrożenia polegającego na zakłóceniu funkcjonowania chronionych gatunków w zasięgu oddziaływania planowanej inwestycji, prace budowlane należy prowadzić poza ich sezonem lęgowym (tj. poza okresem od 15 marca do 15 lipca);
- c) w celu ograniczenia śmiertelności dzikich gatunków zwierząt, skarpy wykopów pod fundamenty wykonać o nachyleniu nie mniejszym niż 1:3;
- d) uprawy rolne wokół turbin i bliskim sąsiedztwie nie powinny zawierać roślin atrakcyjnych żerowiskowo dla ptaków (np. kukurydzy);

II. Wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym - należy zastosować dwie turbiny o mocy nie większej niż 3 MW, wieże o wysokości nie większej niż 140 m i maksymalnej wysokości skrajnego punktu łopaty śmigła do 190 m.

III. Organ stwierdził konieczność :

1. Monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w zakresie :

- a) monitoringu śmiertelności ptaków: długość trwania monitoringu 2 lata z uwzględnieniem wszystkich okresów fenologicznych, monitoring prowadzić w 1 i 2 roku od oddania elektrowni wiatrowych do użytku, kontrole wykonywać co 10 dni, obejmując jednorazowo wszystkie turbiny, w ramach kontroli prowadzić ewidencję martwych ptaków i/lub ich szczątków z określeniem gatunku, a także odnotowaniem ich lokalizacji poprzez podanie odległości od podstawy turbiny, w trakcie realizacji monitoringu, wykonać co najmniej 4 próby oszacowania tempa ubywania tuszy

ofiar (w celu poznania miar niepewności błędu przedmiotowego monitoringu); w przypadku stwierdzenia negatywnego wpływu elektrowni wiatrowych na awifaunę, inwestor obowiązany jest podjąć dodatkowe działania minimalizujące, w tym w szczególności polegające na wyłączeniu (stałym i/lub okresowym) turbin wiatrowych;

- b) monitoringu śmiertelności nietoperzy: długość trwania monitoringu 2 lata z uwzględnieniem wszystkich okresów fenologicznych; monitoring prowadzić w 1 i 2 roku po oddaniu elektrowni wiatrowych do użytku; kontrole wykonywać co 10 dni obejmując jednorazowo wszystkie turbiny, w ramach badań należy liczyć wszystkie martwe nietoperze i ich szczątki z podziałem na poszczególne gatunki (o ile jest to możliwe), wraz z określeniem ich lokalizacji tj. odległości od podstawy turbiny; w trakcie realizacji monitoringu, wykonywać co najmniej 4 próby oszacowania tempa ubywania tuszy ofiar (w celu poznania miar niepewności błędu przedmiotowego monitoringu); w przypadku stwierdzenia przez zespół prowadzący monitoring negatywnego wpływu elektrowni wiatrowej na nietoperze, inwestor obowiązany jest podjąć dodatkowe działania minimalizujące, w tym w szczególności polegające na wyłączeniu (stałym i/ lub okresowym) turbin w okresach wysokiej aktywności nietoperzy.

Wyniki monitoringu należy zinterpretować i przedkładać Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w G w formie pisemnej, raz w roku, w terminie do 15 grudnia, w którym prowadzono badania.

Przedsięwzięcia nie zaliczono do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii (IV). Przedsięwzięcie nie będzie oddziaływać na środowisko poza granicami kraju ze względu na jego charakter jak i na odległość od granicy państwa (V). Nie stwierdzono konieczności przeprowadzenia kompensacji przyrodniczej (VI). Planowana inwestycja nie należy do przedsięwzięć wymagających utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania (VII). Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi integralną część decyzji (VIII). Przed rozpoczęciem realizacji przedsięwzięcia nie jest wymagane przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę, postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko (IX).

W uzasadnieniu decyzji organ I instancji podał, że do wniosku dołączono: kartę informacyjną przedsięwzięcia wraz z zapisem w formie elektronicznej na informatycznych nośnikach danych, poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie wraz z terenem działek sąsiednich, wypis z rejestru gruntów obejmujący teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie. Strona wniosek uzupełniła pismem z dnia czerwca 2009 r. poprzez dołączenie wypisu z ewidencji gruntów obejmującego obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.

Planowane przedsięwzięcie jest wymienione w § 3 ust. 1 pkt. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

W rozumieniu art. 173 ust. 2 pkt 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (zwanej dalej ustawą), jest to przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla którego zgodnie z art. 71 ust. 2 pkt. 2 ustawy wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt. 2 przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1. Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt. 4 ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia jest Burmistrz L

Zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt. 2, art. 64 ust. 1 pkt 1 i pkt 2, art. 78 ust. 1 ustawy, organ wystąpił do Starosty Powiatu Ż oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Ż z wnioskiem o opinię w przedmiocie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku zajęcia stanowiska opowiadającego się za sporządzeniem raportu dla tego przedsięwzięcia o określenie jego zakresu.

Postanowieniem z dnia sierpnia 2009 r. Starosta Powiatu Ż uznał, że dla przedmiotowej inwestycji przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko nie jest konieczne. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że inwestycja nie będzie negatywnie oddziaływać na ludzi i przyległe środowisko oraz nie będzie generować konfliktów społecznych związanych z budową instalacji. Wykonanie robót budowlanych oraz zastosowana technologia nie powinny negatywnie wpływać na środowisko przyrodnicze i stanowić uciążliwości dla ludzi i środowiska. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Ż w opinii z sierpnia 2009 r.

wniósł o ustalenie konieczności sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i określił jego zakres zgodnie z art. 66 ustawy. Burmistrz L wydał postanowienie z września 2009 r. o obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania w/w przedsięwzięcia na środowisko. lutego 2010 r. inwestor przedłożył organowi raport o oddziaływaniu na środowisko dla inwestycji polegającej na budowie parku elektrowni wiatrowych. Przedłożony do uzgodnienia raport spełnia wymogi formalne wynikające z art. 66 ustawy. Raport zawiera analizy, określa możliwe oddziaływania i identyfikuje potencjalne zagrożenia na etapie realizacji i eksploatacji. W raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przeprowadzono analizy, określono oddziaływanie i potencjalne zagrożenia środowiska związane z realizacją i eksploatacją przedsięwzięcia.

Środowiskowe uwarunkowania decyzji zostały uzgodnione z Państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym – opinia z dnia marca 2010 r., Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska postanowieniem z dnia kwietnia 2010 r.,

uzgodnił i określił warunki realizacji przedsięwzięcia.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 oraz w związku z art. 79 ust. 1 ustawy, przed wydaniem decyzji przeprowadzono procedurę udziału społeczeństwa i podano do publicznej wiadomości poprzez obwieszczenie z dnia kwietnia 2010 r. zamieszczone na tablicy ogłoszeń oraz stronie internetowej

organu informacje o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko; miejscu i terminie składania uwag i wniosków, termin określono na 21 dni do maja 2010 r.; organie uzgadniającym warunki realizacji przedsięwzięcia; organie wydającym decyzję; organie właściwym do rozpatrzenia uwag i wniosków. W wyznaczonym terminie nie złożono uwag i wniosków.

Pismem z 05.2010 r. inwestor wystąpił o zmianę parametrów technicznych turbin wiatrowych dla planowanego parku elektrowni. Burmistrz I wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w G oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Ż z wnioskiem o opinię w przedmiocie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku zajęcia stanowiska opowiadającego się za sporządzeniem raportu dla tego przedsięwzięcia, o określenie jego zakresu.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w opinii z czerwca 2010 r. znak:

, wypowiedział się o obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz określił zakres raportu zgodny z art. 66 ustawy. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Ż w opinii z czerwca 2010 r. znak: wniósł o ustalenie konieczności sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i określenie jego zakresu zgodnie z art. 66 ustawy.

Postanowieniem z czerwca 2010 r. organ nałożył na inwestora obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia października 2010 r. inwestor przedłożył raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Raport spełnia wymogi formalne wynikające z art. 66 ustawy. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Ż w piśmie z dnia listopada 2010 r. poinformował, że zapoznał się z przedłożoną dokumentacją i nie wnosi do niej uwag. W związku z powyższym w mocy pozostaje jego opinia z dnia marca 2010 r. znak: Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w G powiadomił inwestora, że korzystniejszy z punktu widzenia ochrony środowiska jest inny wariant realizacji przedsięwzięcia niż wnioskowany. W związku z powyższym zwrócił się do niego o akceptację dotyczącą realizacji przedmiotowej inwestycji w wariantcie wskazanym w raporcie jako alternatywny 2a. Wariant ten został zaakceptowany przez inwestora. Postanowieniem z dnia grudnia 2010 r., Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w G uzgodnił warunki realizacji przedsięwzięcia. Treść tych uzgodnień została uwzględniona w sentencji decyzji pkt I.2, pkt II i pkt III.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 oraz w związku z art. 79 ust. 1 ustawy, przed wydaniem decyzji przeprowadzono procedurę udziału społeczeństwa i podano do publicznej wiadomości poprzez obwieszczenie z dnia stycznia 2011 r. zamieszczone na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w L oraz stronie internetowej www.bip.pl informacje o: przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko; miejscu składania uwag i wniosków, termin określono na 21 dni tj. do dnia stycznia 2011 r.; organie uzgadniającym warunki realizacji przedsięwzięcia;

organie wydającym decyzję; organie właściwym do rozpatrzenia uwag i wniosków. W terminie nie złożono uwag i wniosków.

Organ ustalił, że planowane przedsięwzięcie będzie realizowane na terenie gminy L na działce nr obręb D . W ramach planowanego przedsięwzięcia zostaną wykonane: dwie turbiny wiatrowe o mocy nie większej niż 3 MW każda, wysokość wieży 140 m i maksymalnej wysokości skrajnego punktu łopaty śmigła do 190 m, place manewrowe w pobliżu turbin, na głębokości ok. 1,2 m ułożone zostaną kable przekazujące energię elektryczną z turbin do GPZ, drogi dojazdowe z tłucznia lub płyt betonowych perforowanych, infrastruktura telekomunikacyjna, umożliwiająca nadzór eksploatacyjny. Turbiny będą zlokalizowane na terenach, które obecnie w całości wykorzystywane są rolniczo.

Teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie nie jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Podczas eksploatacji elektrowni wiatrowych nie będzie zużywana woda, nie będą wytwarzane ścieki przemysłowe, nie będą wytwarzane odpady. Podczas funkcjonowania elektrowni, w warunkach normalnych nie wystąpią: zanieczyszczenie gleby, wód gruntowych i wód podziemnych, przekroczenia dopuszczalnych poziomów stężeń gazów i pyłów w powietrzu. Dlatego nie było potrzeby określania warunków w tym zakresie. Oddziaływanie na środowisko w okresie prowadzenia prac budowlanych sprowadzać się będzie do uciążliwości związanych ze wzrostem ruchu samochodów ciężarowych dostarczających materiały budowlane/wywożących odpady i pracą urządzeń i maszyn budowlanych na terenie budowy. Uciążliwości będą miały charakter czasowy i zostaną wyeliminowane po oddaniu obiektu do użytkowania. Oddziaływanie to można określić jako nieznaczne, krótkotrwałe, lokalne i odwracalne.

Realizacja przedsięwzięcia nie spowoduje naruszenia wymagań ochrony środowiska zawartych w przepisach, jeśli spełnione będą warunki określone w raporcie o oddziaływaniu na środowisko oraz w decyzji. W celu ochrony obszarów cennych przyrodniczo oraz ograniczenia negatywnych oddziaływań na formy ochrony przyrody m.in. ochronę gatunkową, chronione gatunki ptaków i ich siedliska, stanowiące przedmioty tej ochrony, jak również przedmioty ochrony obszarów N prace budowlane w trakcie realizacji przedsięwzięcia prowadzić poza ich sezonem lęgowym tj. poza okresem od 15 marca do 15 lipca jak wskazano w pkt. 1.2 lit. b decyzji. W celu zminimalizowania potencjalnej śmiertelności ptaków przylatujących na żerowiska w pkt. 1.2 lit. d decyzji zaznaczono, aby uprawy rolne wokół turbin i w bliskim sąsiedztwie nie zawierały roślin atrakcyjnych żerowiskowo.

W raporcie o oddziaływaniu na środowisko poddano analizie wariant wnioskowany przez inwestora (tzw. inwestycyjny), dwa warianty alternatywne tzw. 2a i 2b oraz wariant „0” - niepodejmowanie przedsięwzięcia. Wariant inwestycyjny – wnioskowany zakładał budowę 3 turbin o mocy 2 MW każda, o wysokości ok. 140 m (bez wirnika) i do 190 m (z wirnikiem). Zakłada umiejscowienie jednej turbiny w północnej części działki, jednej w środkowej oraz jednej w południowej. Wariant alternatywny 2a polega na zastosowaniu 2 turbin wiatrowych o mocy 3 MW, zamiast wnioskowanych 3 turbin o mocy 2 MW. Zastosowanie dwóch turbin o większej mocy

pozwoli na rezygnację z jednej wieży. Wariant polegać będzie na zaniechaniu budowy turbiny T2 i podniesieniu mocy turbin T1 i T3 poprzez zastosowanie siłowni o mocy 3 MW. Wariant alternatywny 2b analogicznie do wariantu 2a polega na zastosowaniu 2 turbin o mocy 3 MW, ale różnica polega na zaniechaniu budowy turbiny T1. Korzystniejszy z punktu ochrony środowiska jest wariant 2a tj. inny wariant niż wnioskowany.

W celu określenia rzeczywistego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na śmiertelność chronionych ptaków i nietoperzy w pkt III decyzji nałożono na inwestora obowiązek przeprowadzenia monitoringu porealizacyjnego, którego celem jest weryfikacja prognoz odnośnie możliwego oddziaływania farmy na populacje chronionych ptaków i nietoperzy. Ze względu na szczegółowy i jednoznaczny opis planowanej do zastosowania technologii oraz stosowanych środków mających na celu zmniejszenie uciążliwości dla środowiska, nie stwierdzono konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę, pod warunkiem, że we wniosku nie zostaną dokonane zmiany w stosunku do wymagań określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Planowane zamierzenie inwestycyjne nie będzie znacząco oddziaływać na właściwy stan środowiska naturalnego. Nie stwierdzono możliwości negatywnego oddziaływania na obszary N . Najbliższe obszary N to: ' U , położony od projektowanego przedsięwzięcia w odległości około 1 km, L , położony od projektowanego przedsięwzięcia w odległości ok. 3,3 km. Nie stwierdzono konieczności utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania i nie stwierdzono możliwości transgranicznego oddziaływania przedmiotowej inwestycji. Planowana inwestycja nie jest zlokalizowana na obszarach wodno-błotnych oraz innych obszarach o płytkim zaleganiu wód podziemnych, obszarach wybrzeży, obszarach górskich lub leśnych, obszarach objętych ochroną, w tym strefie ochronnej ujęć wód i obszarach ochronnych zbiorników wód śródlądowych, obszarach wymagających specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin i zwierząt oraz ich siedlisk oraz siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszarach sieci N. i nie będzie oddziaływać na gatunki i siedliska tam chronione, obszarach, na których standardy jakości środowiska zostały przekroczone, obszarach o krajobrazie mającym znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne, obszarach o znacznej gęstości zaludnienia, obszarach przylegających do jezior i obszarach ochrony uzdrowiskowej.

Burmistrz L rozpatrzył zgłoszone uwagi i wnioski złożone przez W Ś. Argument zgłaszany przez Panią W Ś dotyczący hałasu powodowanego przez wiatraki nie znalazł uzasadnienia. Zgodnie z przedstawionymi w Raporcie o oddziaływaniu na środowisko obliczeniami nie wystąpią przekroczenia wartości dopuszczalnych poziomów hałasu na sąsiednich terenach podlegających ochronie przed hałasem. Natomiast uciążliwości spowodowane zanieczyszczeniem powietrza przez środki transportu oraz pracę urządzeń i maszyn budowlanych na terenie budowy będą występowały tylko w trakcie realizacji przedsięwzięcia. Uciążliwości te będą

miały charakter czasowy, odwracalny i zostaną wyeliminowane po oddaniu obiektu do użytkowania. Strona zgłosiła także uwagę dotyczącą oddziaływania przedsięwzięcia na warunki glebowe i wodne. Organ odnosząc się to tej uwagi w pkt 1.2 w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określił warunki postępowania z odpadami oraz zabezpieczenia gruntu wód powierzchniowych i gruntowych przed zanieczyszczeniem. Odnosząc się do uwag dotyczących negatywnego wpływu inwestycji na ekologiczną bioróżnorodność w sentencji decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w pkt III organ stwierdził konieczność monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w zakresie monitoringu śmiertelności ptaków oraz nietoperzy. Ustosunkowując się do uwag o szkodliwości elektrowni wiatrowej organ stwierdził, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nakłada na inwestora obowiązki, które mają na celu zabezpieczenie środowiska przed negatywnym oddziaływaniem. Wskazane w sentencji decyzji warunki oparte są o obowiązujące przepisy prawa.

Wniosek z 11.11.2014 r. o stwierdzenie nieważności decyzji w całości, na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej k.p.a.), jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa, złożył W. S.

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że wnioskodawcy jako stronie postępowania przysługuje prawo do złożenia wniosku. Zaskarżonej decyzji zarzucono rażące naruszenie prawa polegające na skierowaniu decyzji do osoby zmarłej. W wykazie stron załączonym do decyzji znajduje się p. W. M., zam. D., która w chwili wydania decyzji nie żyła. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem sądów administracyjnych (m. in. wyrok NSA z 9 grudnia 2011 r., I OSK 140/11) "Skierowanie decyzji do zmarłej strony (...) jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji (...) i (...) musi być ocenione jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 KPA. Skoro doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej należy przyjąć, że jest ona obciążona wadą nieważności i powinna być usunięta z obrotu prawnego, aby nie wywoływała skutków prawnych (por. wyroki NSA z 27 kwietnia 1983 r., II SA 261/83, LEX 10693; z 14 listopada 2001 r., I SA 2462/99, LEX 82653 i inne)".

Ponadto w piśmie z 12.12.2014 r. skarżący wskazał, że obowiązkiem organu prowadzącego postępowanie było zweryfikowanie przedstawionej listy stron, gdyż została ona sporządzona de facto przez inwestora. Organ powinien sprawdzić, czy lista ta jest kompletna i zgodna ze stanem faktycznym. Było to możliwe m. in. na podstawie danych w ewidencji ludności. Organ prowadzący sprawę nie zweryfikował listy stron dostarczonej przez inwestora. Jest to również fakt wskazujący na prowadzenie postępowania z rażącym naruszeniem art. 10 § 1 oraz art. 6 i 8 k.p.a. Ponieważ liczba stron postępowania nie przekraczała 20, nie miał zastosowania przepis art. 74 ust. 3 ustawy, więc wszystkie doręczenia powinny być dokonane zgodnie ze standardowym trybem doręczeń wskazanym w k.p.a. Osoby, które na etapie wszczęcia postępowania, prowadzenia postępowania jak i wydania decyzji, były następcami prawnymi p. W. M. powinny być zawiadomione o przebiegu postępowania za pomocą poczty, a nie za pomocą obwieszczenia. Twierdzenie Burmistrza L., że „dodatkowo zainteresowane strony miały możliwość zapoznania się z zebrany materiał, w tym ewentualni posiadacze nieruchomości bądź następcy prawni zmarłej strony postępowania” nie

znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Z akt sprawy nie wynika również, aby korespondencja w przedmiotowej sprawie była odbierana przez następców prawnych zmarłej strony. Dodatkowo skarżący podniósł, że nie tylko decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest obarczona wadą nieważności, ale też całe postępowanie od momentu jego wszczęcia, było prowadzone z „udziałem” zmarłej strony zamiast z udziałem jej następców prawnych, co przesądza o nieważności całego postępowania.

Pismem z 04.2016 r. W S. w sprawach dotyczących zarówno stwierdzenia nieważności decyzji środowiskowej z 03.2011 r. nr [redacted] wraz ze zmianą decyzji z 12.2013 r. nr [redacted] oraz decyzji o warunkach zabudowy z 01.2014 r. nr [redacted], wypowiedział się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Skarżący przedstawił też kolejne zarzuty pod kątem stwierdzenia nieważności wszystkich wymienionych wyżej decyzji.

Jeśli chodzi o decyzję środowiskową z 03.2011 r. skarżący zarzucił:

- 1) naruszenie przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (załącznik do rozporządzenia, tabela 1, wiersz 2 lit. a, ostatnia kolumna), poprzez wydanie pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji, która już na etapie planowania ma w założeniu powodować przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu w środowisku dla zabudowy jednorodzinnej w porze nocnej 40 dB;
- 2) naruszenie art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, poprzez dołączenie do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nieprawidłowo sporządzonej mapy zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia;
- 3) naruszenie art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy, poprzez niedołączenie do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach mapy zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia.

Ponadto zgłoszono dodatkowe zarzuty do zgłoszonych wcześniej przez Z [redacted] W [redacted] dotyczące decyzji zmieniającej decyzję środowiskową:

- 1) naruszenie przepisów Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (załącznik do rozporządzenia, tabela 1, wiersz 2 lit. a, ostatnia kolumna) poprzez wydanie pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji, która już na etapie planowania ma w założeniu powodować przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu w środowisku dla zabudowy jednorodzinnej w porze nocnej 40 dB; w postępowaniu w sprawie zmiany decyzji środowiskowej Burmistrz L [redacted] winien był odmówić zmiany decyzji ze względu na przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu w obszarze zabudowy jednorodzinnej;
- 2) naruszenie art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy, poprzez niedołączenie do wniosku o wydanie decyzji zmieniającej decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach mapy zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia.

Wybrany do realizacji wariant 2a inwestycji przewiduje wprowadzenie ponadnormatywnego hałasu w obszar zabudowy jednorodzinnej wsi D i miasta L Izofona 40 dB na mapie zasięgu hałasu dołączonej do raportu oddziaływania na środowisko przebiega właśnie przez obszar działek należących do zabudowy jednorodzinnej: wsi D , miasta L . Wszystkie te obszary znajdują się po wewnętrznej stronie izofony 40 dB, w obszarze, gdzie prognozowane natężenie hałasu jest większe niż 40 dB, a więc ewidentnie przekracza dopuszczalne natężenie hałasu w nocy dla zabudowy jednorodzinnej. Doszło więc do oczywistego pogwałcenia obowiązujących dopuszczalnych norm hałasu w środowisku. O rażącym naruszeniu prawa można mówić w tym przypadku ze względu na to, że naruszenie prawa jest oczywiste, naruszony przepis nie wymaga interpretacji, a skutkiem tego naruszenia jest wybudowanie elektrowni wiatrowych powodujących realne uciążliwości dla osób mieszkających w zasięgu oddziaływania inwestycji.

Autorzy raportu środowiskowego stwierdzili, że poziom tła akustycznego w obrębie wsi D , gdy inwestycja jeszcze nie istnieje, wynosi 40 dB. Zatem dołożenie jakiegokolwiek istotnego źródła hałasu, jakim są niewątpliwie elektrownie wiatrowe, musi spowodować wzrost natężenia hałasu ponad 40 dB, a więc ponad dopuszczalne normy dla terenu zabudowy jednorodzinnej.

Zgodnie z art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy, do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.

Inwestor dołączył mapę obszaru oddziaływania przedsięwzięcia, ale zaznaczył jedynie obszar oddziaływania wynikający z prognozowanego zasięgu hałasu, a zupełnie pominął obszar oddziaływania inwestycji wynikający z zakazu siewu kukurydzy i innych roślin zwabiających ptaki. Zakaz ten został później uwzględniony w decyzji środowiskowej. Zarzut ten dotyczy mapy datowanej na 2009 r.

Okazało się, że postępowanie w sprawie wydania pierwotnej decyzji środowiskowej było wszczynane dwukrotnie. Postępowanie, które zostało zainicjowane wnioskiem z maja 2009 r. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania datowane jest na kwietnia 2010 r.) nie zostało ukończone. Inwestor wniósł o uwzględnienie zmiany parametrów technicznych inwestycji wnioskiem z dnia .05.2010 r. W związku z tym wnioskiem, obwieszczeniem z dnia stycznia 2011 r. Burmistrz L ponownie zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia. Oznacza to, że zostało zainicjowane całkiem nowe postępowanie i powstała nowa sprawa administracyjna, a tamto rozpoczęte w 2009 roku (obwieszczenie o wszczęciu postępowania przez Burmistrza L z dnia lipca 2009 r.) nie zostało zakończone do dziś. Zatem inwestor winien był do swojego wniosku z dnia .05.2010 r. dołączyć wszystkie dokumenty wymagane na podstawie art. 74 ust. 1 ustawy, w tym kopię mapy ewidencyjnej poświadczoną przez właściwy organ z zaznaczonym obszarem oddziaływania inwestycji. Taka mapa nie znajduje się w aktach sprawy, zatem postępowanie nie mogło mieć nadanego dalszego biegu. Wniosek inwestora był niekompletny, a w przypadku stwierdzenia braków,

Burmistrz winien był wezwać inwestora do uzupełnienia braków.

Do wniosku o wydanie pierwotnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach została dołączona nieprawidłowa mapa przewidywanego obszaru, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, a więc doszło do naruszenia art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy. Zgodnie z art. 87 ustawy, przepisy tego działu, w tym również przepisy art. 74, stosuje się odpowiednio w przypadku zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wprawdzie inwestor dołączył mapę obszaru oddziaływania przedsięwzięcia, ale nie jest to ani mapa ewidencyjna ani też nie została poświadczona przez właściwy organ, tj. Starostwo Powiatowe w Ż . Brak jest na niej pieczętek i podpisów upoważnionych osób - pracowników Starostwa Powiatowego w Ż . W zbliżeniu łatwo jest zauważyć, że jest to mapa wydrukowana z programu W , a więc nie pochodząca z zasobu geodezyjnego. Wadliwa mapa oddziaływania inwestycji nie zawiera również wskazania obszarów objętych zakazem siewu kukurydzy i innych roślin zwabiających ptaki, co uniemożliwia prawidłowe ustalenie stron postępowania.

We wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia .01.2014 r. o warunkach zabudowy i uzupełnieniach tego wniosku, po zapoznaniu się z aktami sprawy podniesiono naruszenie art. 52 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 64 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez dołączenie do wniosku mapy niespełniającej wymogów określonych w tej ustawie.

W sprawie dotyczącej nieważności decyzji z dnia maja 2014 r. zmieniającej decyzję o warunkach zabudowy podniesiono dodatkowy zarzut naruszenia art. 52 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r., poprzez dołączenie do wniosku mapy niespełniającej wymogów określonych w tej ustawie. Stwierdzenie nieważności decyzji głównej pociąga za sobą nieważność decyzji zmieniającej.

Zgodnie z art. art. 52 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wniosek o ustalenie warunków zabudowy powinien zawierać określenie granic terenu objętego wnioskiem, przedstawionych na kopii mapy zasadniczej lub, w przypadku jej braku, na kopii mapy katastralnej, przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmujących teren, którego wniosek dotyczy, i obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać, w skali 1:500 lub 1:1000, a w stosunku do inwestycji liniowych również w skali 1:2000. Załącznik nr 3 - mapa zasadnicza terenu w skali 1:1000 znajduje się w aktach sprawy i pochodzi z zasobu geodezyjnego. Nie zawiera ona wskazania obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać. Brak jest również w aktach sprawy odrębnej mapy z zaznaczonym obszarem oddziaływania inwestycji. W aktach sprawy znajdują się jeszcze dwie dodatkowe mapy, ale nie spełniają one wymogów nałożonych przez ustawę o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Brak jest na tej mapie pieczęci i podpisów upoważnionych pracowników Starostwa Powiatowego w Ż . Przedstawiony zasięg hałasu nie jest zgodny z zasięgiem hałasu zaznaczonym na mapie użytej w postępowaniu w sprawie wydania pierwotnej decyzji środowiskowej, na podstawie której wydano decyzję o warunkach zabudowy. Brakuje też zaznaczenia obszaru zakazu siewu kukurydzy. Należy uznać, że inwestor złożył

niekompletny wniosek. Postępowanie w sprawie ustalenia warunków zabudowy było przeprowadzone wadliwie, a więc decyzja o warunkach zabudowy również jest wadliwa i jest dotknięta rażącym naruszeniem prawa.

Załącznik nr 5 nie spełnia wymogów ustawowych. Mapa została sporządzona w skali 1:5000, a cytowany wyżej przepis dopuszcza skalę 1:500 lub 1:1000. Zasięgi hałasu, wartości hałasu dla danych izolinii i wartości izolinii hałasu są rozbieżne z zaznaczonymi na mapie dołączonej do wniosku o wydanie pierwotnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Szczegółowa analiza tych zasięgów i izolinii nie jest jednak możliwa do przeprowadzenia, gdyż i ta mapa dołączona do wniosku o ustalenie warunków zabudowy nie jest mapą przyjętą do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Jest to również tylko wydruk z programu W. . Wniosek o ustalenie warunków zabudowy jest niekompletny i Burmistrz winien był wezwać inwestora do uzupełnienia braków. Postępowanie nie powinno było mieć nadanego dalszego biegu. W związku z tym doszło do rażącego naruszenia prawa.

W piśmie z .04.2016 r. Z W wypowiedział się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, podnosząc jednocześnie kolejne zarzuty, pokrywające się z opisanymi wyżej zarzutami W. S .

Zarzuty dotyczą: naruszenia przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku - załącznik do rozporządzenia, tabela 1, wiersz 2 lit. a, ostatnia kolumna; art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy, poprzez dołączenie do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nieprawidłowo sporządzonej mapy zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia; naruszenie art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy, poprzez niedołączenie do wniosku o wydanie decyzji zmieniającej decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach mapy zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia.

Skarżący Z W przedstawia też argumentację dotyczącą uznania p. S za stronę postępowań dotyczących wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji zmieniającej tę decyzję, decyzji o warunkach zabudowy oraz decyzji zmieniającej decyzję o warunkach zabudowy.

W ocenie skarżącego doszło do oczywistego pogwałcenia obowiązujących dopuszczalnych norm hałasu w środowisku. Inwestor dołączył mapę obszaru oddziaływania przedsięwzięcia, ale zaznaczył jedynie obszar oddziaływania wynikający z prognozowanego zasięgu hałasu, a zupełnie pominął obszar oddziaływania inwestycji wynikający z zakazu siewu kukurydzy i innych roślin zwabiających ptaki. Postępowanie w sprawie wydania pierwotnej decyzji środowiskowej było wszczynane dwukrotnie. Postępowanie zainicjowane wnioskiem z maja 2009 r. nie zostało ukończone. Inwestor wniósł o uwzględnienie zmiany parametrów technicznych inwestycji wnioskiem z dnia .05.2010 r. Wniosek inwestora był niekompletny, a w przypadku stwierdzenia braków Burmistrz winien był wezwać inwestora do uzupełnienia braków. Do wniosku o wydanie pierwotnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach została dołączona nieprawidłowa mapa przewidywanego obszaru, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, a więc doszło do naruszenia

art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy.

Oдноśnie decyzji z dnia 01.2014 r. o warunkach zabudowy zarzucono dodatkowo naruszenie art. 52 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r., poprzez dołączenie do wniosku mapy niespełniającej wymogów określonych w tej ustawie. Oдноśnie decyzji z dnia 1 maja 2014 r. zmieniającej decyzję o warunkach zabudowy, podniesiono dodatkowo zarzut naruszenie art. 52 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. Mapa zasadnicza terenu w skali 1:1000 znajduje się w aktach sprawy i pochodzi z zasobu geodezyjnego. Nie zawiera ona wskazania obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać. Brak jest również w aktach sprawy odrębnej mapy z zaznaczonym obszarem oddziaływania inwestycji. Załącznik nr 5 nie spełnia wymogów ustawowych - mapa została sporządzona w skali 1:5000, która jest niedopuszczalna.

Inwestor, reprezentowany przez radcę prawnego M K przedstawił stanowisko w sprawie. W ocenie inwestora Pan S nie był i nie może być uznany za stronę postępowania, gdyż jego nieruchomości położona jest poza strefą oddziaływania inwestycji, natomiast Pan W był stroną we wszystkich toczących się postępowaniach, tak więc doskonale wiedział o planowanej inwestycji począwszy od postępowania dot. decyzji środowiskowej po pozwolenie na budowę i od tych decyzji się nie odwoływał.

Inwestor szczegółowo wyjaśnił, iż uregulowania dotyczące oddziaływania hałasu na środowisko zostały zawarte w ustawie o ochronie środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 1232 ze zm.) i tej ustawy organy wydające kolejne decyzje przestrzegają należyście.

Zgodnie z postanowieniami ww. ustawy, ochrona przed hałasem elektrowni wiatrowej polega na utrzymaniu poziomu hałasu poniżej dopuszczalnego lub co najmniej na tym poziomie. Dopuszczalne poziomy hałasu określa rozporządzenie z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r., poz. 112). To rozporządzenie wyznacza poziomy hałasu dla poszczególnych rodzajów zabudowy, natomiast ustawa prawo ochrony środowiska zawiera postanowienia, które wskazują jak dokonać właściwego zastosowania przepisów, prawidłowo ustalić stan faktyczny oraz stanowi, w jaki sposób należy odnieść dopuszczalne tam normy do stanu rzeczywistego, co wykonały organy działające na etapie prowadzenia procedury administracyjnej właściwej dla etapu decyzji środowiskowej. I tak, w art. 115 ustawy prawo ochrony środowiska, ustawodawca wskazał sposób ustalania poziomów hałasu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Odnosi się więc do sytuacji, gdy dla danej działki, czy terenu wydaje się decyzję o warunkach zabudowy, tak jak miało to miejsce w omawianym przypadku. Z ustawowych uregulowań wynika, że ustalenie rodzaju zabudowy zależy od faktycznego zagospodarowania i wykorzystywania tego i sąsiednich terenów. W sytuacji, gdy faktyczne zagospodarowanie terenu przynależy do różnych rodzajów zabudowy, uznaje się, że dopuszczalne poziomy hałasu powinny być ustalone jak dla przeważającego rodzaju terenu. Co wynika z art. 115 w zw. z 114 ust. 2 ustawy o ochronie środowiska. Dokonując analizy stanu faktycznego w oparciu o

mapy ewidencyjne, mapy przedstawiające zakres oddziaływania inwestycji nie budzi wątpliwości fakt, iż tereny znajdujące się w obrębie izofony 50 dB to tereny zabudowy zagrodowej.

Przytoczone przez Pana Z W wyroki WSA w Gdańsku z dnia 17.10.2012 r., IISA/Gd 421/12 oraz wyrok NSA w Warszawie z dnia 06.06.2013 r., OSK 332/12 odnoszą się do procedury wydawania pozwolenia na budowę, nie dotyczą procedury ustalania środowiskowych uwarunkowań. Zdaniem Inwestora organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach prawidłowo przyjął, iż zakres oddziaływania obiektu nie przekracza dopuszczalnych norm 50 i 40 dB dla zabudowy zagrodowej. Wyznaczając strony postępowania na etapie decyzji środowiskowej organy administracji nie mogą sięgać do unormowań prawa budowlanego. Nadanie przymiotu strony nie powinno zostać rozszerzone ponad ten, którego analizy dokonał Burmistrz L Burmistrz właściwie przyjął krąg stron postępowania. Ponieważ liczba stron w tym przypadku nie przekroczyła 20 organ właściwie doręczył korespondencję wszystkim adresatom.

W kolejnym piśmie z maja 2016 r. inwestor odniósł się do wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji.

1. Zarzuty wobec decyzji.

- 1) postępowania w sprawie wydania w/w decyzji prowadzone były od początku wobec W M jako osoby zmarłej i z pominięciem jej następców prawnych;
- 2) decyzje zostały wydane z naruszeniem przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku – załącznik do rozporządzenia, tabela 1, wiersz 2, lit. a, ostatnia kolumna;
- 3) decyzje zostały wydane na podstawie wniosku, do którego załączono mapy niespełniające wymogów, o których mowa w art. 74 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

2. Rażące naruszenie prawa.

Zakłada się, iż o rażącym naruszeniu prawa decydują łącznie trzy przesłanki - oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze skutki, które wywołuje decyzja (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 603/14; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt I OSK 1657/11; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 listopada 2011 r., sygn. akt II OSK 1672/10). Z rażącym naruszeniem prawa nie może być utożsamiane każde, nawet oczywiste, naruszenie prawa. Rażące naruszenie prawa to takie naruszenie, które z uwagi na wywołane skutki jest jednoznaczne w znaczeniu wadliwości rozstrzygnięcia oraz tylko takie naruszenie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności. W konsekwencji, stwierdzenie nieważności może dotyczyć tylko przypadków ewidentnego bezprawia, którego nigdy nie można usprawiedliwić ani tolerować (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 września 1998 r., sygn. akt II SA 1249/97).

3. Prowadzenie postępowania wobec osoby zmarłej i wysłanie do niej decyzji.

Istota sprawy sprowadza się do oceny rozumienia skierowania decyzji do osoby zmarłej. Skierowanie decyzji do strony należy interpretować jako taką sytuację, w której z danej decyzji wynikają dla takiej strony określone prawa bądź obowiązki materialnoprawne. W sytuacji natomiast, gdy decyzja nie reguluje praw danej strony, to jej skierowanie do osoby zmarłej stanowi niewątpliwie wadę postępowania, ale nie jest to rażące naruszenie prawa (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt II SA/Kr 526/13). Przyjmuje się jednoznacznie, że nałożenie obowiązków czy przyznanie uprawnień osobie zmarłej decyzją administracyjną kwalifikowane jest jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., ale jedynie wówczas gdy osoba taka jest bezpośrednim adresatem decyzji (przykładowo nakaz rozbiórki obiektu budowlanego skierowany do osoby nieżyjącej). Doręczenie decyzji administracyjnej osobie, która nie żyje, czy umieszczenie jej w wykazie stron postępowania (w tak zwanym „rozdzielniku” do decyzji) nie powoduje, że osoba ta staje się stroną postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 28 k.p.a. Wysłanie przez organ decyzji nieżyjącemu nie oznacza przyznania mu statusu strony postępowania i nie powoduje naruszenia, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt II OSK 1275/13; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 603/14; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 734/15).

Powyższe wnioski odnoszą się w szczególności do decyzji o warunkach zabudowy, albowiem decyzja ta zasadniczo określa parametry zabudowy tylko dla wnioskodawcy (inwestora), zaś pozostałe osoby nie uzyskują na jej podstawie żadnych uprawnień. Spornym jest nawet to, czy dla samego wnioskodawcy taka decyzja tworzy jakieś prawa, skoro ma ona charakter deklaratoryjny, stanowi jedynie promesę uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę i nie może stanowić samodzielnej podstawy do podjęcia działań inwestycyjnych, a jej wydanie nie wiąże się dla stron z obowiązkiem działania, zaniechania czy też z nakazem znoszenia zachowania innych podmiotów (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt II SA/Kr 526/13; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 603/14; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 734/15). Przedstawione uwagi znajdują w pełni zastosowanie do decyzji środowiskowej, która ma podobny charakter prawny i również nie przyznaje jej bezpośredniemu adresatowi żadnych konkretnych uprawnień.

Cytowane powyżej orzeczenia wydane zostały w stanach faktycznych niemal identycznych, jak stan niniejszej sprawy. W M. zmarła dnia sierpnia 1995 r., a więc na długo przed wszczęciem postępowania o wydanie warunków zabudowy. Jednakże, nadal figurowała ona w ewidencji gruntów oraz w wykazie właścicieli i władających gruntów sporządzonym przez Starostę Ż. W związku z powyższym w toku postępowania kierowano do niej korespondencję, która była odbierana przez J. K. zajmującą się dawnym domem zmarłej. Również przedstawione orzeczenia dotyczą postępowań prowadzonych w całości wobec osób, które zmarły

jeszcze przed wszczęciem postępowania, przy czym kierowane do nich zawiadomienia i decyzje były odbierane. W jednym z nich wprost wskazano, że skierowanie decyzji do osoby zmarłej nie wynikało z lekceważenia przez organ wiadomości o jej śmierci, lecz z braku takiej wiedzy i ustalenia stron na podstawie wpisów ewidencji gruntów i budynków, przez co nie można postawić organowi zarzutu rażącego naruszenia prawa (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 734/15). Mając powyższe na uwadze, wnioski zawarte w cytowanych orzeczeniach znajdują pełne zastosowanie w niniejszej sprawie.

Inwestor stwierdza, że prowadzenie postępowania wobec W M jako osoby zmarłej i wysłanie do niej kwestionowanych decyzji nie stanowiło rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. W M nie była bowiem bezpośrednim adresatem decyzji, a tylko jednym z wielu podmiotów biorących udział w postępowaniu. Uchybienie to nie miało więc znaczenia tak istotnego, aby kwalifikować je jako jaskrawy przykład naruszenia praworządności uzasadniający całkowite wyeliminowanie w/w decyzji z obrotu prawnego.

4. Naruszenie przepisów rozporządzenia w zakresie norm hałasu.

W toku postępowania podniesiono, że kwestionowane decyzje zostały wydane wbrew przepisom rozporządzenia, tj. mimo tego, że wniosek o wydanie decyzji środowiskowej zakładał przekroczenie przez planowaną inwestycję dopuszczalnych norm hałasu. W szczególności wskazano, że w jednym z wariantów inwestycji prognozowany zasięg hałasu naruszał dopuszczalne normy hałasu dla zabudowy jednorodzinnej w porze nocnej wynikające z przepisów rozporządzenia (załącznik do rozporządzenia, tabela 1, wiersz 2, lit. a, ostatnia kolumna). Na etapie planowania rozważano różne warianty inwestycji, a jej projekt ulegał licznym zmianom, m.in. w zakresie rodzaju zastosowanych turbin wiatrowych (w tym o różnej mocy i wysokości, a także poziomie generowanego hałasu) i ich lokalizacji. Ponadto, zmieniły się normy oddziaływań środowiskowych, w szczególności w zakresie oddziaływania wiatru, które mają znaczenie dla określenia zasięgu hałasu emitowanego przez elektrownie wiatrowe. Zmianom ulegały m.in. pierwotna decyzja o warunkach zabudowy i pierwotna decyzja środowiskowa.

W związku z opisanymi zmianami planów inwestycyjnych, oznaczenia zasięgu hałasu na poszczególnych mapach sporządzonych w różnych wariantach mogą zawierać pewne rozbieżności. W niniejszym postępowaniu należy brać pod uwagę wyłącznie ostatecznie przedłożone, aktualne mapy, na podstawie których uzyskano decyzje wykorzystane do realizacji inwestycji. Bez znaczenia pozostają zaś mapy przedłożone w ramach projektów, które nie zostały zrealizowane. Tymczasem, mapa przedstawiająca zasięg hałasu w sposób, co do którego podnosi się, że narusza dopuszczalne normy, ma charakter historyczny i nie stanowi podstawy realizacji inwestycji. Jej ocena w niniejszym postępowaniu jest więc całkowicie bezprzedmiotowa.

Całkowicie błędnie przywołuje się normy hałasu obowiązujące dla terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Na mapie stanowiącej element Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy L (załącznik nr 2 do Uchwały nr Rady Miejskiej w L z dnia kwietnia 2013 r.), obszary otaczające planowaną inwestycję (w

tym obszary uznawane w niniejszym postępowaniu za rzekome tereny zabudowy jednorodzinnej, w szczególności działki należące do W S) wyraźnie oznaczone są jako tereny rolne i leśne, dla których rozporządzenie nie przewiduje w ogóle norm hałasu, a w dalszej odległości jako tereny zabudowy mieszkalno-usługowej, dla których rozporządzenie przewiduje normę 55 dB w dzień i 45 dB w porze nocnej (załącznik do rozporządzenia, tabela 1, wiersz 3, lit. d). W związku z powyższym, na ostatecznej, aktualnej mapie stanowiącej podstawę realizacji inwestycji wykreślono izofonę 45 dB. Obejmuje ona jednak wyłącznie tereny niezabudowane (grunty rolne i leśne), czyli obszar, dla którego nie mają zastosowania dopuszczalne normy hałasu. Poza zasięgiem tej izofony pozostaje zaś jakakolwiek zabudowa, nawet istniejące w znacznej odległości zabudowania zagrodowe. W związku z powyższym, nie może być mowy o przekroczeniu przez inwestycję dopuszczalnych norm hałasu.

5. Nieprawidłowości w mapach załączonych do wniosku o wydanie decyzji o warunkach zabudowy.

Decyzjom zarzucono, że zostały wydane w postępowaniu prowadzonym na podstawie wniosku, do którego załączono mapy niespełniające ustawowych wymogów. Podniesiono w szczególności, że mapy nie zawierają wskazania obszaru oddziaływania inwestycji wynikającego z zakazu siewu kukurydzy i innych roślin zwabiających ptaki; nie przedłożono map przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, lecz jedynie wydruki z programu W bez stosownych pieczęci i podpisów.

5.1. Brak wskazania obszaru oddziaływania inwestycji wynikającego z zakazu siewu kukurydzy i innych roślin zwabiających ptaki.

Zgodnie z art. 3 pkt 20 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, obszar oddziaływania obiektu to teren wyznaczony w otoczeniu obiektu budowlanego na podstawie przepisów odrębnych, wprowadzających związane z tym obiektem ograniczenia w zagospodarowaniu, w tym zabudowy, tego terenu. Ponieważ dla inwestycji elektrowni wiatrowych brak jest przepisów szczególnych regulujących ograniczenia w zagospodarowaniu terenów je otaczających, przyjmuje się powszechnie, że ograniczenia te wynikają z dopuszczalnych norm hałasu określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r., poz.112). W związku z powyższym, podstawę dla oznaczenia obszaru oddziaływania tego rodzaju inwestycji stanowi zasięg hałasu emitowanego przez turbiny wiatrowe. Mapy załączone do wniosku o wydanie warunków zabudowy zawierały wskazanie obszaru oddziaływania inwestycji poprzez zaznaczenie zasięgu hałasu generowanego przez turbiny wiatrowe.

Decyzja wskazuje, że uprawy rolne wokół turbin i w ich bliskim sąsiedztwie nie powinny zawierać roślin atrakcyjnych żerowiskowo dla ptaków. Jednakże, stanowi to jedynie wytyczną dla G jako inwestora, na rzecz którego wydano decyzję środowiskową, zaś nie ma charakteru bezwzględnie zakazu nałożonego na właścicieli sąsiednich działek. Ponadto w decyzji środowiskowej nie określono precyzyjnie obszaru, w którym należy powstrzymać się od wskazanych upraw, przez co nie da się dokładnie określić zasięgu tych wytycznych. Rzekomy zakaz siewu kukurydzy i innych roślin zwabiających ptaki nie stanowi podstawy do określenia obszaru

oddziaływania inwestycji i brak ich naniesienia na mapy załączone do wniosku o wydanie warunków zabudowy nie może przesądzać o nieprawidłowości tych map.

5.2. Brak pieczęci i podpisów na mapach.

Nieuzasadnione są zarzuty dotyczące formy map związane z przedłożeniem jedynie wydruków z programu W bez stosownych pieczęci i podpisów. Kluczowe znaczenie ma fakt, że mapy oddają rzeczywisty stan terenu związanego z inwestycją, w tym prawidłowo oznaczają istniejące tam działki. Ich treść w tym zakresie nie jest kwestionowana w niniejszym postępowaniu.

5.3. Podsumowanie zarzutów dotyczących map.

Zarzuty dotyczące treści i formy map załączonych do wniosku o wydanie warunków zabudowy nie zasługują na uwzględnienie. Nawet w razie wystąpienia opisanych uchybień, nie mają one istotnego znaczenia z punktu widzenia praworządności i nie mogą być kwalifikowane jako rażące naruszenie prawa, o którym mowa w art.156 § 1 pkt 2 k.p.a.

6. Podsumowanie stanowiska.

G uzyskał decyzję o pozwoleniu na budowę i zrealizował inwestycję elektrowni wiatrowej, która obecnie w pełni funkcjonuje i jest wykorzystywana do produkcji. Potwierdza to pozwolenie na budowę - decyzja z dnia grudnia 2015 r., znak załączona do pisma.

W sprawie nie zachodzi sytuacja rażącego naruszenia prawa. Po pierwsze, zgodnie z aktualnym orzecznictwem, zarzut dotyczący prowadzenia postępowania wobec zmarłej W M nie może być kwalifikowany jako rażące naruszenie prawa. Nadto, nie zostały naruszone przepisy Rozporządzenia w zakresie norm hałasu, jako że obszary otaczające inwestycję stanowią tereny rolne i leśne, dla których takich norm nie przewidziano. Z przyczyn opisanych powyżej, nieuzasadnione są również zarzuty dotyczące nieprawidłowości map załączonych do wniosku o wydanie decyzji środowiskowej i ich niezgodności z art.74 ust. 1 pkt 3 ustawy. Jednakże, nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że mapy te nie w pełni odpowiadały wymogom ustawowym, to nie powinno budzić wątpliwości, że ewentualne uchybienia nie są aż tak istotne, aby kwalifikować je jako rażące naruszenie prawa uzasadniającego odstępstwo od zasady trwałości decyzji ostatecznych i stwierdzenie nieważności decyzji. Argumenty te mogłyby co najwyżej zostać podniesione w zwykłym trybie zaskarżenia decyzji w drodze odwołań, które nie zostały wniesione.

Zgodnie z pkt I prawomocnego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 kwietnia 2016 r. sygn. akt II SAB/Go 19/16, tut. Kolegium zostało zobowiązane do załatwienia wniosku W S z dnia listopada 2014 r. o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza L z dnia marca 2011 r. w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni wiatrowych - w terminie 7 dni od dnia otrzymania przez organ odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy. Wyrok jest prawomocny od 1 maja 2017 r., natomiast doręczenie prawomocnego orzeczenia wraz z aktami sprawy nastąpiło w dniu 1 września 2017 r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze ustaliło i zważyło, co następuje:

Na wstępie należy wyjaśnić, że postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest postępowaniem w nowej sprawie, w której nie orzeka się co do istoty sprawy rozstrzygniętej w wadliwej decyzji. W toku prowadzonego postępowania w przedmiocie wzruszenia decyzji ostatecznej w trybie nadzwyczajnym Samorządowe Kolegium Odwoławcze bada, czy zaistniały przesłanki stwierdzenia nieważności określone w art. 156 § 1 k.p.a. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności jest samodzielny postępowaniem administracyjnym, a stwierdzenie nieważności decyzji może nastąpić tylko wówczas, gdy zostanie bezspornie ustalone wystąpienie jednej z ustawowych przyczyn nieważności.

Skarżący jako podstawę stwierdzenia nieważności decyzji wskazał art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. - rażące naruszenie prawa polegające na skierowaniu decyzji do osoby zmarłej. Jak wynika z wniosku o stwierdzenie nieważności, w wykazie stron załączonym do decyzji znajduje się W M , która w chwili wydania decyzji nie żyła. Zdaniem skarżącego, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem sądów administracyjnych, z powołaniem się na odpowiednie wyroki, skierowanie decyzji do zmarłej strony jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji i musi być ocenione jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Zarzut rażącego naruszenia prawa – przesłanka stwierdzenia nieważności określona w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., polegająca na skierowaniu decyzji Burmistrza L z dnia marca 2011 r.

do osoby zmarłej nie zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 26 marca 2015 r., II SA/Op 603/14, LEX nr 1810405, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu wskazał, że skierowanie decyzji do osoby zmarłej, mogło niewątpliwie stanowić wadę postępowania. Nie stanowiło to jednak naruszenia prawa w stopniu rażącym. (...) decyzje ustalające warunki zabudowy zasadniczo określają parametry zabudowy tylko dla wnioskodawcy (inwestora), pozostałe poza inwestorem osoby co do zasady nie uzyskują w drodze decyzji ustalającej warunki zabudowy żadnych uprawnień. Wobec powyższego nie można podzielić stanowiska skarżącej, że skierowanie decyzji o warunkach zabudowy do osoby zmarłej, ale nie będącej wnioskodawczynią, stanowi rażące naruszenie prawa. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt II OSK 1275/13 - zamieszczony na stronie internetowej Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych - <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, trafnie wyjaśniono, że zaistnienie takiej okoliczności nie skutkuje nieważnością postępowania administracyjnego prowadzonego w sprawie. Wskazano przy tym, że "nałożenie obowiązków czy przyznanie uprawnień osobie zmarłej decyzją administracyjną kwalifikowane jest w orzecznictwie sądowoadministracyjnym jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., ale jedynie wówczas gdy osoba taka jest bezpośrednim adresatem decyzji (przykładowo nakaz rozbiórki obiektu budowlanego skierowany do osoby nieżyjącej). W innych przypadkach, fakt zgonu danej osoby w postępowaniu administracyjnym powoduje co najwyżej dla jej następców prawnych uprawnienie do żądania wznowienia postępowania z powodu kwalifikowanej wady proceduralnej określonej w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a.

Jak wynika z akt sprawy W M , do której organ I instancji kierował pisma w trakcie postępowania administracyjnego i do której skierował decyzję z marca 2011 r. zmarła w dniu sierpnia 1995 r., w więc jeszcze przed wszczęciem postępowania. Skierowanie zaskarżonej decyzji do osoby zmarłej niewątpliwie stanowiło wadę postępowania. Nie jest to jednak kwalifikowana wada polegająca na rażącym naruszeniu prawa, jak chce skarżący W S . Decyzja w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni wiatrowych wydana została na wniosek G z o.o. z czerwca 2009 r. (data wpływu do organu). Bezpośrednim adresatem decyzji jest ten podmiot. Pozostałe poza inwestorem osoby nie uzyskały w drodze decyzji żadnych uprawnień, ani nie zostały na te osoby nałożone żadne obowiązki. Ponadto zaskarżona decyzja określa środowiskowe uwarunkowania realizacji planowanego przedsięwzięcia. Decyzja ta poprzedza realizację przedsięwzięcia i tak jak decyzje o warunkach zabudowy, czy o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, nawet nie wpływa bezpośrednio na uprawnienia i obowiązki inwestora. Nie jest możliwe na przykład wstrzymanie wykonania takiej decyzji, ponieważ nie wywołuje ona bezpośrednich skutków w zakresie realizacji przedsięwzięcia i nie zachodzi też niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody taką decyzją.

Kolegium, badając z urzędu pozostałe wymienione w art. 156 § 1 k.p.a. przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji, nie dopatrzyło się także innych wad decyzji Burmistrza L , które świadczyłyby o wydaniu jej z rażącym naruszeniem prawa i stanowiłyby podstawę stwierdzenia nieważności. Decyzja nie została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości; nie dotyczyła sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną; nie była niewykonalna w dniu jej wydania; w razie wykonania nie wywoływała czynu zagrożonego karą oraz nie zawierała wad powodujących jej nieważność z mocy prawa.

Jeśli chodzi o podstawy nieważności określone w art. art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., poza opisanym wyżej skierowaniem decyzji do osoby nieżyjącej, to również i w tym zakresie nie stwierdzono przesłanki innego rażącego naruszenia prawa bądź braku podstawy prawnej wydania decyzji.

Zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji tj. 03.2011 r., decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy. W § 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko określono, że sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogą wymagać instalacje wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 5.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w G postanowieniem z kwietnia 2010 r. postanowił uzgodnić realizację planowanego

przedsięwzięcia określając warunki jego realizacji. Następnie, po zmianie przez inwestora wniosku – zmiana parametrów technicznych – zwiększenie wysokości wież do 190 m, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w G [redacted] postanowieniem z [redacted] grudnia 2010 r.

[redacted] uzgodnił realizację planowanego przedsięwzięcia w wariantcie 2a określając warunki jego realizacji.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach Burmistrz L [redacted] zapewnił możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu. Stosownie do art. 80 ust. 1 ustawy, po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, organ wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę: wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1, ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa. Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – spełniony został wymóg z art. 84 ust. 2 ustawy. Uzasadnienie decyzji zawiera: informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa, a ponadto informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione: ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, uzgodnienia regionalnego dyrektora ochrony środowiska oraz opinie organu, o którym mowa w art. 78, jak też uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4 - przedstawiono stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Przedsięwzięcie nie zostało zaliczone do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii. Przedsięwzięcie nie będzie oddziaływać na środowisko poza granicami kraju ze względu na jego charakter jak i na odległość od granicy państwa. Nie stwierdzono konieczności przeprowadzenia kompensacji przyrodniczej, a planowana inwestycja nie należy do przedsięwzięć wymagających utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania. Przed rozpoczęciem realizacji przedsięwzięcia nie jest wymagane przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę, postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko.

Odnosząc się do tożsamyh zarzutów skarżących W [redacted] S [redacted] i Z' [redacted] W [redacted], zawartych w pismach z dnia [redacted].04.2016 r. w zakresie dotyczącym decyzji z [redacted].11.2011 r. o środowiskowych uwarunkowaniach wraz ze zmianą decyzji z [redacted].12.2013 r., należy wskazać, co następuje.

Zgodnie z art. 115 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, którego brzmienie nie uległo zmianie od daty wydania decyzji z dnia [redacted].03.2011 r. do dnia dzisiejszego, w razie braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oceny, czy teren należy do rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1, właściwe organy dokonują na podstawie faktycznego zagospodarowania i wykorzystywania tego i sąsiednich terenów; przepis art. 114 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 114 ust. 2 ustawy stanowi, że jeżeli teren może być zaliczony do kilku rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1, uznaje się, że dopuszczalne poziomy hałasu powinny być ustalone jak dla przeważającego rodzaju terenu.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 1 października 2015 r., II OSK 214/14, LEX nr 1987091, orzekł, że:

1. Prawodawca nie przypisał wprost dopuszczalnych norm hałasu dla poszczególnych obiektów czy zabudowań, lecz kompleksom terenów. Potwierdza to zarówno użycie pojęcia tereny w art. 113 ust. 2 pkt 1 p.o.ś., jak i wskazanie reguł materialnych stąd wynikających w art. 114 ust. 3 tego aktu.
2. Z woli prawodawcy poszczególne obiekty, określone mianem zabudowy, o ile nie znajdują się w jednolitych kompleksach określonego rodzaju zabudowy, nie podlegają ochronie akustycznej poprzez ustalenie i dotrzymanie stosownych norm na zewnątrz. Ochrona przed szkodliwym oddziaływaniem hałasu jest realizowana wówczas poprzez stosowanie określonych rozwiązań technicznych, zapewniających stosowne izolowanie przed uciążliwościami, lecz jedynie wewnątrz pomieszczeń.
3. Samo ustalenie, że dany budynek ma przeznaczenie mieszkalne i jest jednorodzinny nie wyłącza możliwości uznania, że w istocie stanowi zabudowę zagrodową, w rozumieniu regulacji dotyczących ochrony przed hałasem.
4. Samo wystąpienie na terenach rolnych rozproszonej zabudowy mieszkaniowej z budynkami w istocie jednorodzinnymi nie może stanowić podstawy do uznania, że tereny te należy zaliczyć do zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, w myśl przepisów dotyczących norm hałasu w środowisku. Podstawą oceny dla kwalifikacji terenu nie może być wystąpienie pojedynczego obiektu, lecz kompleksu terenu o określonym charakterze.

Podobnie uznały wojewódzkie sądy administracyjne: w Kielcach w wyroku z dnia 29 marca 2017 r., II SA/Ke 1045/16, LEX nr 2278772 oraz w Gdańsku z dnia 10 września 2014 r. II SA/Gd 249/14, LEX nr 1534072, wskazując, że celem decyzji o ustaleniu dopuszczalnego poziomu hałasu jest określenie tego poziomu nie dla jednej konkretnej nieruchomości, lecz dla danego terenu - obszaru sąsiadującego z zakładem emitującym hałas. W przypadku zróżnicowanej funkcji zabudowy sąsiadującej z zakładem będącym źródłem hałasu dopuszczalne poziomy hałasu powinny być ustalone jak dla przeważającego rodzaju terenu, czyli zabudowy o przeznaczeniu przeważającym na danym obszarze.

Teren, na który ma oddziaływać planowana inwestycja ma zróżnicowany charakter. Większość obszaru to grunty rolne i tereny lasów, występują też drogi publiczne. Tylko część terenów stanowią obszary zabudowane – zabudowa zagrodowa i zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna, wskazane przez skarżących i oznaczone na mapie, jako obszary o numerach od 1 do 5. Jest to niewielki obszar w stosunku do całego obszaru oddziaływania inwestycji. Bezpośrednie sąsiedztwo nieruchomości – działki o numerach ewidencyjnych , stanowią tereny rolne i leśne. Występująca zabudowa ma rozproszony charakter i nie może stanowić podstawy do uznania, że tereny te należy zaliczyć do zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, w myśl przepisów

dotyczących norm hałasu w środowisku. Podstawą oceny dla kwalifikacji terenu nie może być wystąpienie pojedynczego obiektu, lecz kompleksu terenu o określonym charakterze.

Biorąc pod uwagę powyższe, zarzut naruszenia przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. Nr 120, poz. 826, zm.: Dz. U. z 2012 r. poz. 1109) - załącznik do rozporządzenia, tabela 1, wiersz 2 lit. a, ostatnia kolumna, poprzez wydanie pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji, która już na etapie planowania ma w założeniu powodować przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu w środowisku dla zabudowy jednorodzinnej w porze nocnej 40 dB jest nieuzasadniony. Także zarzut ten nie jest uzasadniony z tej przyczyny, że aby mówić o rażącym naruszeniu prawa naruszenie musi być oczywiste, podczas gdy w rozpatrywanej sprawie występowała konieczność dokonania oceny zakwalifikowania terenów o różnym przeznaczeniu do określonego rodzaju terenu pod kątem dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku. Jak wskazuje powołane wyżej orzecznictwo sądów administracyjnych nie jest to sprawa jednoznaczna i oczywista, lecz wymagająca dokonania w każdym przypadku oceny, która ma w sobie element uznaniowości.

Zarzut dotyczący naruszenia art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy, poprzez dołączenie do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nieprawidłowo sporządzonej mapy zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia.

Z treści powołanego wyżej przepisu wynika, że do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. W aktach sprawy znajdują się dwa wycinki mapy ewidencyjnej – obręb D w skali 1:5000, obejmujące teren działki nr (przed podziałem) oraz nieruchomości sąsiadujących, na których zaznaczono zasięg oddziaływania inwestycji. Mapy są poświadczone w dniu .06.2009 r. przez Starostę Ż – poświadczenie dotyczy zgodności map z oryginałem przyjętym do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Przepis art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy nie określa też skali mapy. Zatem zarzut, iż dołączona do wniosku mapa jest nieprawidłowa nie zasługuje na uwzględnienie. Nie ma też żadnego znaczenia, kiedy została założona mapa ewidencji gruntów dla przedmiotowego terenu.

Jak wynika z treści art. 87 ustawy, przepisy niniejszego działu (tj. Działu V - Ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz na obszar N) stosuje się odpowiednio w przypadku zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z .maja 2009 r. dołączono prawidłowe mapy. W sytuacji, kiedy zmiana – wniosek z .09.2013 r. obejmowała zwiększenie mocy turbin z 3 MW do 3,2 MW, bez zmiany pozostałych parametrów przedsięwzięcia tj. ilości, wysokości i rozmieszczenia turbin, przy zmniejszeniu mocy akustycznej pojedynczej turbiny ze 107 dB do 106 dB, co nie powodowało zwiększenia obszaru zasięgu oddziaływania, ponowne dołączanie mapy było nieuzasadnione.

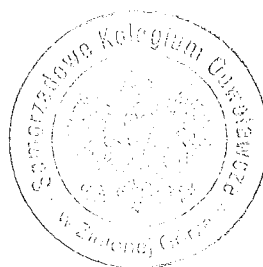
Zarzut pominięcia obszar oddziaływania inwestycji wynikający z zakazu siewu kukurydzy i

innych roślin zwabiających ptaki jest nieuzasadniony ponieważ nie *znajduje uzasadnienia* w przepisach prawa. Tym bardziej, że wymóg ten zwarty został w decyzji środowiskowej, pkt I.2.d, a nie na etapie składania wniosku.

Postępowanie w sprawie wydania pierwotnej decyzji środowiskowej nie było wszczynane dwukrotnie. Zmiany wniosku nie można traktować jako postępowanie w innej sprawie. Okoliczność tę potwierdza, iż wydana została jedna decyzja administracyjna z dnia 03.2011 r., a zmiana z dnia 12.2013 r. stanowi jej integralną część.

Z powyższych względów orzeczono jak na wstępie.

Od decyzji nie służy odwołanie. Strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zielonej Górze 65-048, Al. Niepodległości 7 z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

Skład orzekający:

Waldemar Pakulski

Małgorzata Buczkowska

Jacek Kochaniak

Otrzymują: